

вика: Ей, вехтошарь, не насити ли се да събирашь и трупашь дома си тия папцани!

Въ това време пресъче лицата и влѣзе въ училишня дворъ една стройна и хубава госпожица, предъ раменетъ на която се слушаха две дълги плитки коса. Това бѣ учителката. Тя чу последнитъ по-диривателни думи.

Когато удари училищнитъ звънецъ, и тя влѣзе въ класъ, не започна работа, а застава замислена и мълчалива предъ децата. После тихо заговори:

— Видѣхъ нѣколко деца да се поддириватъ съ стария вехтошарь. Стана ми много мъчно! Той изнемошѣлъ човѣкъ не подлага никому ржка за мило-стиня. Той се блъска цѣль день да изкара нѣкоя пара. И не поддирива, а почти заслужава. Цлапкитъ трѣбва да си свалите, кога минете покрай него! Знаете ли вие, кой е тоя нещастенъ старецъ? Учителката замълча и продължи още по-развълнувано:

— Той е изгубилъ тримата си синове въ войната. Жена му е умрѣла отъ тѣга по тѣхъ. По-рано е изкарвалъ прехраната си като работникъ въ една хлѣбопекарница. Тамъ придобилъ богатствъ. Лѣкарствъ му казалъ, че, ако продължава да работи същия занаятъ, безъ време ще отиде въ гроба. Старецътъ не жали своя животъ, но има единствена дъщеря, която е най-добрата ученичка въ гимназията. Ленси-ята, що му млаша държавата, заради тримата му, убити въ войната синове, е недостатъчна за прехрана и за издръжка на дъщеря му. А той не иска да я лиши отъ образование. И вие го виждате да събира всѣки день по лицитъ тия непотрѣбни вехтошини. Край града има фабрика, въ която захвърленото и рждясало жельзо се преработва на стомана. Въ нейния складъ отнася тоя беднякъ събранитъ парчета жельзо и генкии. Въ едно близко село има фабрика за хартия. Въ нейния складъ занася събранитъ парчета и паръчници и парчета книги. Продава ги и съ полученитъ пари и малката пенсия издръжа себе си

